moraalselt häälestatud, kuigi mitte alati usutav *Maise matka poolel teel*, J. Barbaruse endiselt tunglev, otse kommunistlikult mässuline, kuid juba natuke vähem fraaslev *E. V-r.*, J. Kärneri resigneeritud, klassikalist vormi taotlev, kuid šablooni kalduv *Inimene ristteel*, J. Schütz'i sotsiaalselt, kollektivistlikult tuntud, värskestiililine ja sportlikult sõjakas *Maha rahu*, H. Visnapuu loodusmeeleoluline *Päike ja jõgi*. Kõigis neiski võib tähele panna püüdu suurema konkreetsuse ja realistliku pildirohkuse poole, samuti pole pessimistlik halisemine mitte enam nii valitsev kui vahel varemini. Näib, nagu jaksaks elulähedust taotlus ka siin juba viia väliselu suuremale valitsemisele seesmise elujõu ja kultuuritahtega.

Draama sigines ja õitses 1932 lopsakamalt kui vaevalt kunagi varemini, kuigi ei pakkunud erilisi tippsaavutisi. Haridusliidu II näidendivõistlus, mille sihiks oli „meie maanäitelavade rahuldamine neile kõigiti sobivate algupäraste näidenditega" ja kus nõuti, et arvestataks „keskmiste või paremate maanäitelavade tehnilisi võimeid", õnnestus paremini kui esimene. Võistlus, mille tähtpäevaks oli 1. V 1932 ja kus auhindadeks olid I — 1500, II — 1000, III ja IV à 600 krooni, andis tulemuseks 4 auhinnatud teost: H. Vuolijoe kultuurilooliselt huvitava, kuid mitmeti ebaehtsa *Koidula*, A. Mälgu *Vaese mehe ututalle*, E. Post'i *Kui põhjakaru ärkab* ja A. Bollmann'i *Kolmanda tee*. Neist osutus lavaliselt kõige menukamaks *Vaese mehe ututall*, mida Tallinna Töölisteatris senini on etendatud üle 40 korra. Muudest 1932. a. draamateostest on silmapaistvamad: H. Raudsepa tuntud mahlakusega, seekord aga juba päevakajalise asemel enam üldinimlikku tüüpi taotlev komöödia *Vedelvorst*, M. Metsanurga tõusiku langust ja ümbersündi valgustav *Hal-*

Eesti kroonika 1932 , lk. 105